

PRELUDIU

YULI

Aceasta este povestea despre cum a sosit Yuli, fiul lui Alehaw, într-un loc numit Oldorando, unde urmașii lui au prosperat în zilele mai bune ce urmau să vină.

*

Yuli avea șapte ani, practic bărbat în toată firea. Se ghemui sub piei împreună cu tatăl lui și privi în zare către pustietatea sălbatică a unui ținut cunoscut chiar și în vremea aceea sub numele de Campannlat. Se trezise dintr-un pui de somn, lovit în coaste de cotul tatălui său, care îi zisese cu o voce aspră:

— Furtuna se potolește.

Furtuna suflase dinspre apus vreme de trei zile, aducând cu ea zăpadă și așchii de gheață de pe Bariere. Umplea lumea cu un vuiet puternic, transformând-o într-o beznă alb-cenușie, ca un urlet căruia niciun om nu-i putea ține piept. Terasa pe care se înălța cortul oferea prea puțină apărare în fața celor mai puternice rafale; tatăl și fiul nu puteau face nimic altceva decât să stea întinși unde se aflau, acoperiți de piei, moțând, mestecând din când în când câte o bucățică de pește afumat, în timp ce vijelia bătea pe deasupra capetelor lor.

Pe măsură ce vântul se domolea, zăpada sosea în rafale, aruncând nori de fulgi peste peisajul monoton. Deși Freyr

era sus pe cer – pentru că vânătorii se aflau între tropice –, părea să atârne acolo înghețat. Auorele unduiau deasupra capului, în voaluri după voaluri aurii, ale căror margini păreau să atingă pământul, în timp ce faldurile se înălțau și se tot înălțau, până când dispăreau în zenitul de plumb al cerului. Auorele dădeau puțină lumină și niciun pic de căldură.

Atât tatăl, cât și fiul se ridicară din instinct, întinzându-se, bătând din picioare, scuturându-și cu violență brațele pe lângă trupurile masive ca niște butoaie. Niciunul dintre ei nu vorbi. Nu aveau ce să spună. Furtuna se oprise. Încă erau nevoiți să aștepte. Știau că în curând yelkii aveau să fie acolo. Veghea lor nu va mai dura multă vreme.

Deși terenul era accidentat, era lipsit de trăsături distinctive, fiind acoperit de gheață și de zăpadă. În spatele celor doi bărbați se afla o zonă mai înaltă, acoperită și ea de covorul alb. Numai către nord se zărea o umbră cenușie, întunecată și sinistă, în locul în care cerul cobora ca un braț vânat să întâlnească marea. Privirile bărbaților erau totuși fixate mai departe, către răsărit. După un timp în care au continuat să tropăie și își lovească ușor corpul ca să nu înghețe, atunci când aerul din jurul lor se umplu de vaporii răsuflării lor, se așezară la loc sub piei ca să aștepte.

Alehaw se sprijini de piatră cu un cot înveșmântat în blănuri, astfel încât să-și poată băga degetul mare adânc în falca obrazului stâng, sprijinindu-și greutatea craniului pe osul zigomatic și apărându-și ochii cu celelalte patru degete în-doite, înmănușate.

Fiul lui aștepta cu mai puțină răbdare. Se foia între pieile cusute. Nici el, nici tatăl lui nu erau născuți pentru acest fel de vânătoare. Vânătoarea de urși în Bariere era modul lor de viață și al părinților lor. Dar gerul năprasnic, suflat din gurile înalte și aspre ale uraganului din Bariere, îi alun-gase, împreună cu Onesa cea bolnavă, jos, către vremea mai blândă a câmpiilor. Așa că Yuli era neliniștit și entuziasmat.

Mama lui suferindă și sora lui, laolaltă cu familia mamei, se aflau la câțiva kilometri depărtare, în timp ce unchii se aventuraseră plini de speranță către marea înghețată, cu sania și cu sulițele lor de fildeș. Yuli se întreba cum călătoriseră prin furtuna care durase zile întregi, dacă se ospătau chiar și acum, gătind pește sau bucăți de carne de focă în oala de bronz a mamei lui. Visa la aroma cărnii, la senzația aspră a ei amestecată cu saliva în timp ce era înghițită, la gust... și ceva în burta lui goală o luă razna la acest gând.

— Acolo, uite!

Tatăl îl împunse cu cotul în umăr.

Un front înalt de nori, de culoarea fierului, se înălța repede pe cer, întunecându-l pe Freyr, umbrind peisajul. Totul era o negură de alb, fără contururi clare. Dedesubtul terasei pe care stăteau întinși se întindea un râu mare, înghețat – Vark, auzise Yuli că era numit. Era acoperit de un strat atât de gros de zăpadă, încât nimeni nu-și putea da seama că era un râu decât dacă pășea peste el. Cufundați până la genunchi în pulberea purtată de vânt, auziră sub tălpi un clinchet slab; Alehaw se opri, punând vârful ascuțit al suliței pe gheață și capătul bont la ureche și ascultă curgerea întunecată a apei, undeva sub picioarele lor. Malul celălalt al râului Vark era marcat de movile, întrerupte ici și colo de petice negre, unde arborii căzuți zăceau pe jumătate ascunși în zăpadă. Dincolo de asta, nu se vedea decât câmpia monotonă, care se întindea la nesfârșit, până când o linie cafenie se putea distinge la est, sub voalurile mohorâte ale cerului...

Clipind, Yuli privi încordat și stăruitor către acea linie. Sigur că tatăl lui avea dreptate. Tatăl lui știa totul. Inima îi crescuse de mândrie la gândul că era Yuli, fiul lui Alehaw. Yelkii soseau.

În câteva minute, animalele din frunte puteau fi deslușite deplasându-se compact într-un evantai larg, formând un val

alb în fața lor, acolo unde copitele lor elegante izbeau zăpada. Înaintau cu capetele plecate și în urma lor veneau și mai multe din rasa lor, tot mai multe, fără sfârșit. Lui Yuli i se părea că animalele îi văzuseră pe el și pe tatăl lui și avansau direct spre ei. Aruncă o privire neliniștită către Alehaw, care-i făcu semn cu un deget să fie prudent.

— Așteaptă.

Yuli se cutremură sub pieile de urs. Mâncarea se apropia – destulă mâncare ca să hrănească până și ultima persoană din fiecare trib deasupra căruia au strălucit vreodată Freyr și Batalix sau a zâmbit vreodată Wutra.

Pe măsură ce animalele se deplasau spre ei, apropiindu-se constant, cu un pas asemănător mersului grăbit al unui om, încercă să cuprindă cu mintea mărimea turmei. Până acum, jumătate din câmpul lui vizual se umpluse de animale în mișcare, de textura albă și cafenie a pieilor lor, în timp ce tot mai multe sălbăticiuni apăreau de dincolo de orizontul de la răsărit. Cine știa ce se afla în direcția aceea, ce mistere, ce lucruri înspăimântătoare? Și totuși, nimic nu putea fi mai rău decât Barierele, cu frigul lor mistuitor și cu gura aceea uriașă, roșie, pe care Yuli o zărise odată printre norii joși și franjuțați, vărsând lavă pe panta fumegândă...

Acum se putea vedea că turma de animale nu era alcătuită numai din yelki, deși ei formau cea mai mare parte. În mijlocul turmei se aflau grupuri dintr-o specie de animale mai mari, care ieșeau în evidență ca niște bolovani pe o câmpie mișcătoare. Aceste animale mai mari semănau cu yelkii, aveau același craniu lung pe care coarne elegante se curbau protector de ambele părți, aveau aceeași coamă mițoasă revărsată peste o blană groasă și încâlcită, aceeași cocoasă pe spate, situată către crupă. În schimb, se înălțau o dată și jumătate cât yelkii care le înconjurau. Erau giganticii biyelki, animale formidabile, capabile să poarte în spinare

doi oameni în același timp – așa-i spusese lui Yuli unul dintre unchii lui.

Și un al treilea animal se alăturase turmei. Era gunnadu. Yuli le văzu gâturile ridicându-se la marginile turmei. În timp ce mulțimea de yelki se mișca indiferentă drept înainte, gunnazii alergau agitați pe ambele flancuri, cu craniile mici legănându-se la capătul gâturilor lungi. Trăsătura lor cea mai bătătoare la ochi era o pereche de urechi uriașe, care se întorceau înapoi și-ncolo, în căutarea sunetelor neașteptate. Acesta era primul animal cu două picioare pe care-l văzuse Yuli vreodată; trunchiul lui lăptos era propulsat de două picioare uriașe, ca niște pistoane. Gunnazii se mișcau de două ori mai repede decât yelkii și biyelkii, parcurgând de două ori mai mult teren, și totuși fiecare animal rămânea la locul lui în relație cu turma.

Un duduț surd, greu și continuu anunța apropierea turmei. Din locul în care Yuli stătea întins alături de tatăl lui, cele trei specii de animale se puteau distinge numai pentru că băiatul știa la ce să se uite. Toate se contopeau în lumina de nuanțe diferite. Frontul de nori negri avansase mai repede decât turma și acum acoperea în întregime Batalixul; acel străjer curajos n-avea să mai fie văzut din nou vreme de zile-ntregi. Un covor pestriț de animale se rostogolea peste ținut, iar mișcările individuale ale bestiilor nu puteau fi distinse mai ușor decât curenții dintr-un râu tumultuos.

Un fel de ceață plutea deasupra animalelor, ascunzându-le tot mai mult vederii. Acea păclă includea sudoare, căldură și mici insecte înțepătoare cu aripi, capabile să procezeze numai în căldura produsă de mișcarea cirezii cu copite greoaie.

Respirând mai iute, Yuli se uită din nou și – ce să vezi! – animalele din prima linie înfruntau deja malurile Varkului înghețat. Erau aproape, se apropiau și mai mult – lumea părea un furnicar de animale de care nu puteai scăpa. Își

întoarse brusc capul ca să se uite la tatăl lui, să-i ghicească gândurile. Deși observă gestul fiului său, Alehaw rămase încremenit, privind drept înainte, cu dinții scrâșnindu-i și pleoapele strânse împotriva frigului sub arcadele grele.

— Nu te mișca, ordonă el.

Valul de animale se revărsa de-a lungul malurilor, curgea peste ele, năvălea în cascade peste gheața ascunsă. Unele dintre bestii, adulți înceți și greoi, fauni săltăreți, cădeau peste buștenii acoperiți, cu picioarele fragile zvâcnind cu furie înainte de a fi călcați de alții sub forța marșului.

Se putea distinge acum silueta fiecărui animal. Își purtau capetele plecate și se holbau cu ochii lor tiviți cu alb. Dâre groase și verzi de salivă atârnav din gurile multora dintre ele. Frigul îngheța aburul ce le ieșea din nările întoarse în sus, lăsându-le urme de gheață pe blana de pe țeste. Cele mai multe sălbăticiuni abia se târau, mizerabile, cu blana acoperită de noroi, excremente și sânge, sau atârându-le în fășii, în locurile în care coarnele vreunui vecin le împunseseră și le sfâșiaseră.

Biyelkii în special, pășind înconjuțați de frații lor mai piperniciți, cu pulpele din față enorme, acoperite de blană cu smocuri sure, se mișcau cu un fel de neliniște controlată, își rostogoleau ochii când auzeau țipetele celor care cădeau și înțelegeau că un oarecare pericol, către care avansau inevitabil, îi amenința din față.

Mulțimea de animale traversa râul înghețat, spulberând zăpada. Zgomotul pe care îl făceau ajungea limpede până la cei doi bărbați care le priveau, nu se auzea numai sunetul copitelor, ci și hârăitul răsuflării lor și un cor continuu de grohăituri, sforăieli și tuset, de coarne izbindu-se și foșniturile stridente ale urechilor scuturate ca să alunge neobositele și sâcâitoarele muște.

Trei biyelki înaintară împreună pe râul înghețat. Cu trosnete ascuțite și răsunătoare, gheața se rupse. Bucăți groase

de aproape un metru se înălțară la vedere în timp ce animalele masive se prăbușeau în față. Yelkii fură cuprinși de panică. Cei de pe gheață încercară să se împrăștie în toate direcțiile. Mulți se poticniră și se pierdură sub picioarele a și mai multe animale. Crăpăturile se întinseră. Apa, cenușie și furioasă, țâșni în aer – iute și rece. Râul curgea încă. Năvălea, izbucnea și spumega, ca și cum s-ar fi bucurat să fie liber, iar animalele se scufundau în el cu gurile deschise, mugind.

Nimic nu descuraja animalele care continuau să năvălească. Erau o forță a naturii în aceeași măsură ca râul. Înaintau neîncetat, nimicindu-și frații care se împiedicau, nimicind și rănilile adânci deschise în râul Vark, făcând punte peste ele cu trupurile răsturnate, până când se revărsară pe malul apropiat.

Yuli se ridică în genunchi și își înălță sulița de fildeș, cu privirea înflăcărată. Tatăl lui îl apucă de braț și-l trase în jos.

– Uite fagorii, prostule, exclamă el, aruncându-i fiului său o privire furioasă, disprețuitoare, împungând în față cu sulița ca să-i arate pericolul.

Zguduit, Yuli se lăsă din nou la pământ, speriat atât de mânia tatălui său, cât și de gândul la venirea fagorilor.

Turma de yelki se îngrămădea în jurul aflorimentului de piatră, pășind legănat pe ambele părți ale bazei sale sfărâmițoase. Norul de muște și alte insecte înțepătoare care bâzâia deasupra spinărilor lor tremurătoare îi învălui acum pe Yuli și pe Alehaw. Yuli privea atent prin acest vâl, încercând să-i zărească pe fagori. La început nu desluși niciunul.

În față nu se vedea decât avalanșa de vietăți mițoase, mânate de impulsuri pe care niciun om nu le înțelegea. Acoperea râul înghețat, acoperea malurile și acoperea lumea cenușie până la orizontul îndepărtat, unde se îndesa sub norii posomorâți ca o cuvertură sub o pernă. Acea avalanșă era formată din sute de mii de animale, iar musculițele pluteau deasupra lor într-o ceață neagră, permanentă.